

Inleiding

Aankleding tot deze open brief zijn gebeurtenissen die zich vorig jaar bij de Duitse politie voordeden. Hij wordt gestuurd naar alle politieke partijen en justitiële instanties, alsmede verenigingen en stichtingen die zich met zakenlijst bezig houden.

Dit verhaal gaat over de dagelijkse praktijk van kindervriend- schappen en over de arrogantie en willekeur van het justitiële apparaat. Over hoe de rechtstaat wordt teruggebracht tot de zedelijke opvatting van de dienstdoende opsporingsambtenaar.

Waarom? Het is een verhaal over de ervaringen van een vriend die contact met de Duitse politie en justitie. Ik heb het overgegeven zoals het mij ter ore is gekomen. Stel dat het zo gebeurt is. De tweede politie heb ik beschreven als ambtenaar op de eerste.evens tracht ik als ervaringsdeskundige weer te geven hoe vriendschappen met kinderen kunnen verlopen. Het geeft een andere blik op zaken met kinderen dan gebruikelijk. Ik denk dat het zo kan en in de praktijk ook later vaak zo voorkomt.

Door

A oet de Klerk

[redacted] 23 januari 1986

Inleiding

Aanleiding tot deze open brief zijn gebeurtenissen die zich vorig jaar bij de Utrechtse politie voordeden. Hij wordt gestuurd naar alle politieke partijen en justitiële instanties, alsmede verenigingen en stichtingen die zich met seksualiteit bezig houden.

Juist nu de aandacht gevraagd wordt voor een enigszins aangepaste zedelijkheidswetgeving, die het mogelijk moet maken dat een groep mensen zich niet meer voortdurend bedreigd voelt door chantage of door politieel optreden, nu lijkt het of soms zachtaardige mensen weer eerder in de cel belanden en worden vervolgd. Dit gaat niet zelden gepaard met arrogantie en willekeur van de zijde van politie en justitie. Daar wil ik u wat van laten zien. Daartoe schreef ik twee notities. De eerste handelt over dit Utrechtse gebeuren. Het is een relaas over de ervaringen van een vriend in contact met de Utrechtse politie en justitie. Ik heb het weergegeven zoals het mij ter ore is gekomen. Stel dat het zo gebeurd is. De tweede notitie heb ik geschreven als commentaar op de eerste. Tevens tracht ik als ervaringsdeskundige weer te geven hoe vriendschappen met kinderen kunnen verlopen. Het geeft een andere visie op seks met kinderen dan gebruikelijk. Ik denk dat het zo kan en in de praktijk ook zeker vaak zo voorkomt.

Begeerten

De kinderen kennen in volle vrijheid bij hun vriend. Al jaren lang. Hij was gelukkig met hun en zij kwamen steeds met plezier. Hij deed van alles met hen. Spellen, lezen, wandelen. Hij gaf ze alles. Hij gaf hen ook hun eigen kamers, pratende om. Maar hij moest spoedig het vullende ook laten: je kunt alleen op allerlei manieren worden behandeld. Maar, leef je makkelijk. Het is allemaal te kort. Maar streef je je vriendschap op een plek voor een plezieriger manier. Dan leef je als een huus en word je op 's veld te laat ik opgeweten.

Het verhaal

Hij het verhaal van de verdachte werd voortdurend de aandacht gewendigd op het moment van zijn gevoelens voor kinderen. De leuke foto's die hij maakte, zijn foto's die en later werd in een briefdaglicht gesteld. Ze werd hij naar gemaakt: we naar voor te hebben. Ze zou dan weer naar huis en bij voorbeeld. Dat kon hij naar later alleen echt maken. Maar hij later niet opnieuw kan worden vervolgd.

Om de kinderen werden stellig onder druk gezet en verleid te spelen met hun vriend. Ze kon een jongen tegenwoordig niet naar school, onder hij helemaal van streek was geweest. Hij werd steeds weer opgeweten door de zedenpolitie en naar het bureau te komen om opnieuw te worden verhoord. Hij kon ook worden vastgehouden als hij niet zou vertellen wat hij met zijn vriend had gedaan, werd hem voorgehouden. Zo werkt dat!!

Hoe het begon...

In een flatgebouw wonen een aantal personen die veel kinderen op bezoek krijgen. Deze mensen kennen elkaar door contact met de werkgroep Jeugdemancipatie en Pedofilie van de NVSH in Utrecht of door huiskamerbijeenkomsten georganiseerd door die werkgroep. Ze ontmoeten elkaar ook op andere tijden als goede vrienden. Nu blijkt dat medebewoners in het flatgebouw zich ergeren aan de bezoeken van jonge buitenlanders. Ze maken de politie erop attent dat het om pedofilie zou gaan.

Vertrouwenspersonen politie/NVSH

De werkgroep krijgt het vermoeden van aktie van de politie in de betreffende flat. Zij informeert via aangestelde vertrouwenspersonen tussen politie en NVSH of zij aan een onderzoek werken. De politie ontkent dit stellig.

Van straat opgepakt

Buiten de wens van de betrokkenen om wordt er een onderzoek ingesteld. Zonder enige klacht van kinderen of ouders en zonder medeweten van de ouders worden enige tijd later jonge bezoekers van de straat opgepikt en voor verhoor meegenomen naar het bureau.

Bezigheden

De kinderen kwamen in volle vrijheid bij hun vriend, al jaren lang. Hij was gelukkig met hen en zij kwamen steeds met plezier. Hij deed van alles met hen, spelletjes, gezellig bij elkaar zitten, TV kijken, leuk ergens heengaan, praten enz. Maar hij moest spoedig het volgende konkluderen: je kunt mensen op velerlei manieren gemeen behandelen. Echter, leef je eerlijk, doe je niemand te kort, maar streef je je vriendje op een ook voor hem plezierige manier, dan leef je als een beest en word je op z'n minst tijdelijk opgesloten.

Het verhoor

Bij het verhoor van de verdachte werd voortdurend de aandacht gevestigd op het abnormale van zijn gevoelens voor kinderen. De leuke foto's die hij maakte, zijn hele doen en laten werd in een kwaad daglicht gesteld. Zo werd hij murw gemaakt om maar snel te bekennen. Je zou dan weer naar huis mogen bijvoorbeeld. Ook kon hij maar beter schoon schip maken, zodat hij later niet opnieuw kon worden vervolgd.

Ook de kinderen werden stevig onder druk gezet om verraad te plegen aan hun vriend. Zo kon een jongen dagenlang niet naar school, omdat hij helemaal van streek was geraakt. Hij werd steeds weer opgebeld door de zedenpolitie om naar het bureau te komen om opnieuw te worden verhoord. Hij kon ook worden vastgehouden als hij niet zou vertellen wat hij met zijn vriend had gedaan, werd hem voorgehouden. Zo werkt dat!!!

Brief

Deze jongen was hevig verontwaardigd over wat er gebeurde. Hij schreef uit eigener beweging een brief aan de burgemeester, de rechtbank, de Officier van Justitie en aan de reclassering. Hij zette daarin ondubbelzinnig uiteen dat hij nog steeds van zijn vriend houdt, geen spijt heeft van het gebeurde en altijd vriend-en zal blijven. Bij een daarop volgende ontmoeting met de re-chercheur reageerde deze met de opmerking dat de jongen zich psychia-trisch moest laten onderzoeken. Hij vond hem brutaal en zou hem later nog wel krijgen. Deze rechercheur maakt er een gewoonte van mensen te bedreigen als iets hem niet zint.

Onrust

Het bleef niet bij een bedreiging. Hoewel het vooronderzoek reeds geruime tijd was afgesloten, werd er een paar dagen voor de rechtzitting langs ouders gegaan om te vertellen dat hun kind bij een pedofiel kwam. De politie had beloofd dit niet te zullen doen. Op de rechtzitting werd mijn vriend verantwoordelijk ge-steld voor de onrust die van deze aktie het gevolg was.

Traumatische gevolgen

Politie en justitie geeft traumatische gevolgen van hun optreden wel toe, maar het blijft belijden met de mond. Begrepen wordt het niet, want in jaren veranderde er niets. Protesteren lijkt geen zin te hebben. Wat soms mondeling als fout wordt toegeven, wordt later schriftelijk weer ontkend.

Hoofdofficier van Justitie

In een kontakt met een Hoofdofficier van Justitie vertrouwde hij me toe zich best voor te kunnen stellen dat er seks tussen een volwassene en een kind voorkomt. Maar enkele kollega's denken daar anders over en met het wetboek in de hand kan er dan worden vervolgd.

Wetswijziging

Al vele jaren wordt er gewerkt aan verandering van de zedelijkheidswetgeving. Aan een groot aantal groepen in onze samenleving die iets zinnigs over seksualiteit en met name seksualiteit van kinderen zouden kunnen vertellen, werd daartoe advies gevraagd. Deze samenwerking heeft uiteindelijk geresulteerd in een nieuw wetsvoorstel. Dit voorstel houdt ongeveer in dat seks tusson en met kinderen niet altijd strafbaar is. Er is plaats ingeruimd voor het kind, ervan uitgaande dat het kind ook zijn wensen heeft en dat een vrijwillig sekscontact dat voor het kind belangrijk is en als plezierig ervaren wordt, ook door de wet moet worden erkend en gerespekteerd. Het gaat om niet meer dan het erkennen van het recht op een eigen levensovertuiging, te weten een niet proutse.

Meestal wordt ervan uitgegaan dat kinderen nog geen wensen hebben op seksueel gebied en geen gedrag vertonen waarbij dit tot uiting komt. Van mezelf kan ik nog heel goed de heimelijke wensen herinneren die ik had als jongetje in de puberteit. Ook kan ik me nog heel goed de onderdrukking herinneren waarin ik toen leefde. Ik denk dat mijn gevoel voor kinderen alles te maken heeft met wat ik toen ontbeerde. Ik had best seks gewild met een oudere, met vriendjes en vriendinnetjes. Gewoon eksperimenteren zouden vele ouders nu zeggen. Maar het mocht niet en het mag ook nu nog steeds niet, zelfs niet als de ouders daar positief tegenover staan.

Vrijheid en recht van ouders

Ben Officier van Justitie hoorde ik onlangs tijdens een rechtzitting zeggen dat het recht van ouders is hun kind in vrijheid, ook de seksuele, op te voeden. Dat klonk heel goed. In feite betekende het dat de ouders het recht hebben hun kind met hun eigen enge grenzen, ook de seksuele, te belasten en het geen experimenten buiten de deur toe te staan.

Wat te denken van de Rotterdamse kommune-ouders die hun kinderen niet alleen met praatjes en plaatjes seksuele opvoeding bij wilden brengen, maar hen ook iets van de sfeer en de lichamelijke intimiteit wilden laten meebelevan? Zij hadden toch niet die bovengenoemde vrijheid? Ik herinner aan het beschamende afluisteren van de telefoon, de onthutsende inval met een politiemacht, het schandalige afhaken van zeer kleine kinderen van school, ook zeer intieme dagboeken werden niet ontzien.

Wat gebeurt er als ouders hun kinderen a-seksueel opvoeden? De kinderen het gevoel geven in een vies verkeerd lichaam te leven? Een lijf dat voortdurend iets anders wil dan de ouders hem voorhouden? Afschuwelijke schuldgevoelens zijn daarvan het gevolg. Zulke ouders zullen nooit worden vervolgd.

Vrijheid en recht van kinderen

Kinderen weten van nature nog heel goed wat ze fijn vinden en wat niet. Ouders daarentegen hebben al vreselijk veel afgeleerd. Toch durven zij, ondanks hun eigen problemen met seks, hun kinderen

voor te schrijven wat ze wel of niet mogen. De kinderen worden daardoor in de war gebracht. Ze leren al heel jong wat wel en wat niet hoort. Het fatsoen, de buitenkant, de mening van de bureu, die vinden ouders belangrijker dan wat een kind zelf voelt. Voor zij zelf volwassen zijn, hebben ze deze houding van de volwassenen overgenomen.

Kinderen moesten het recht hebben kontakten aan te gaan of af te wijzen, ook seksuele. De beweegredenen van kinderen om bij een pedofiel op bezoek te gaan, kunnen zeer verschillend zijn. Laat ik het hier even over hebben. Ik hoef me niet te baseren op merkwaardigheden die zgn. deskundigen weten te ontleenen aan bekenenissen bij de psychiater of aan de feiten die kindervrienden tot hun verbazing zagen vastgesteld in het proces-verbaal. Noch hoef ik mij aan te sluiten bij die onderzoekers die onder het wetenschappelijk vergrootglas allerlei bizonderheden in pedofiele relaties menen te ontwaren, zonder het doodgewone ook maar in ogenschouw te hebben genomen. Er zijn altijd drie aspecten in een vriendschap die een rol spelen, steeds onderling in verschillende verhoudingen. Ten eerste is er het nut, want mensen kiezen vrienden omdat ze bruikbaar voor hen zijn, die over invloed, geld of over bepaalde bekwaamheden beschikken. Ten tweede is er het plezier, want vrienden worden ook gekozen voor gezelligheid, amusement en spel. Ten derde en niet op de laatste plaats speelt de deugd een rol, want vrienden zoeken bewondering en respect bij elkaar, richten zich op elkaars positieve eigenschappen.

Of in de besproken relaties ook seks voorkomt, moet in hoge mate van het kind afhangen en van de vraag of de volwassene deze vriendschap in de waagschaal durft stellen. Daarbij mag worden vastgesteld dat de vriendschap eveneens op de proef wordt gesteld door het kind op een afstand te houden en seks uit te sluiten. Een kind komt ook als het op de hoogte is van de pedofilie van de volwassene. Er is vertrouwen en het weet dat het niets moet. Het komt om te spelen, voor de gezelligheid, uit belangstelling voor elkaar; ik denk ook omdat het voelt serieus te worden genomen. Tenslotte zijn er niet zoveel volwassenen die echt toegankelijk zijn voor jonge mensen, bij wie ze terecht kunnen, die niet sturend zijn, noch gedistantieerd. Er wordt geen macht uitgeoefend. Het kind zoekt juist een goed heenkomen bij iemand die minder macht wenst uit te oefenen. Hoewel juist hij uitgerekend die machtsuitoefening toch op zijn brood krijgt.

Voorzichtig met seks

Natuurlijk moet ieder afgedwongen sekscontact tussen een kind en een volwassene worden afgekeurd, zoals ieder onbehoorlijk gedrag tussen mensen moet worden afgekeurd.

Kinderen voelen kennelijk aan dat ze zich bij een pedofiel anders kunnen gedragen dan thuis. Bij knuffelen of stoeten zal het ene kind al gauw vrijpostig toegrijpen, een ander slechts zeer verholven aanraken. Jongens en meisjes vertonen hier overeenkomstig gedrag. Ik denk dat dit niet volkomen moet worden genegeerd, maar dat kinderen zelf in staat zijn aan te geven tot hoever zij willen gaan. Daarbij moet niet aan het taboe worden voorbijgegaan. Tenslotte zijn ook zij kinderen van deze maatschappij. Een

kind met schuldgevoelens om wat het deed is een verdrietige zaak, ook voor de pedofiel. Toch mag en kan er worden geleerd om te gaan met lijf en gevoelens. Door eksperimenteren, door praten kan worden ontdekt en geaksepteerd wat plezierig is en wat niet, wat kan en wat niet kan. In vrijheid, met zo min mogelijk druk van buitenaf. Respekt voor elkaar is steeds de enige juiste voorwaarde.

Gelijkwaardigheid

Er is zelden sprake van een gelijkwaardige verhouding tussen mensen. Ongetwijfeld zijn er ook goede kanten aan ongelijkwaardigheid.

Volwassenen buiten volwassenen uit en ook kinderen. Niet zelden buit het kind de volwassene uit. Op vele gebieden wordt dit haast als vanzelfsprekend ervaren en niet door de wet gestraft. Dit geldt niet voor seks. Seks blijkt zo bijzonder dat alle normale leefregels daarop niet van toepassing zijn.

Waarom moet een pedofiel contact wel noodzakelijk gelijkwaardig zijn? Om uitbuiting van het kind te voorkomen? Om uitbuiting van de volwassene te voorkomen? Zou het misschien ook goed kunnen gaan?

Intimiteit

In onze maatschappij is het ongebruikelijk over onze eigen seksuele ervaringen te spreken. Dit geldt niet voor kinderen en voor volwassenen die met kinderen ook seksuele betrekkingen onderhouden. Van hen wordt verwacht en geëist dat zij over hun meest intieme ervaringen wel letterlijk alles vertellen. Hierover vertellen kan waardevol en prettig zijn, maar niet als het gebeurt ten overstaan van mensen die het ten enen male niet verstaan en die er ten behoeve van het proces-verbaal de meest akelige intenties in verweven. Hun eigen sfeer.

Om volwassene en kinderen tot spreken te dwingen wordt wat politie betreft soms geen middel geschuwd. Intimidatie, bedreiging en misleiding worden zoals beschreven gebruikt om tot het doel, de opsporing van een strafbaar feit te komen. Dat het soms mensen betreft die zich zeer kwetsbaar voelen en zich niet weten te verzetten tegen dit geweld, maakt het juist zo verdrietig.

Kinderen en volwassenen worden in gewetensnood gebracht als ze moeten vertellen over datgene wat gebeurde in volledig vertrouwen in elkaar.

De goede naam

Ook kinderen zijn zeer gesteld op hun goede naam. Ze zullen tegenover anderen, vrienden, ouders, politie niet snel toegeven een seksueel contact met een seksegenoot of met een oudere te hebben. Bij de politie zullen ze bij goed gekozen vragen bijna altijd antwoorden met tegenzin aan het seksuele contact te hebben toegegeven. Met andere vragen, misschien even suggestief gesteld, zouden tegengestelde antwoorden kunnen worden ontlokt.

Nogmaals de wetgeving *De normaliteit, van Joz van Ossel.*

Kinderen moeten en mogen kunnen vrijen en leren met seks omgaan wanneer ze dat willen en met wie ze dat willen. Dat is mijn vaste overtuiging.

Maar ondanks de discussies van de laatste jaren en het positieve denken als gevolg daarvan, lijkt het of politie en justitie haar verworven rechten niet wil prijsgeven. De heksenjacht lijkt nog lang niet gesloten, want de brandstapels laaien weer hoog op.

Waarom? Het probleem is niet of meer aangepast aan een veranderende wereld. Het is de normaliteit waarin we leven. Wij richten elkaar heel effectief ten gronde door het geweld dat door ons gaat over liefde.

Dans, overtuiging wordt op school voortgezet. Op school krijgen kinderen een grondige en snelle hersenspoeling, want ze niet moeten en mogen kunnen. Wij slagen er in er aan welke informatie van te maken als wij zijn, indien mogelijk met een hoog intelligentie-quotient. Het resultaat is dat mensen zijn niet degenen waartoe wij door de natuur voorbestemd zijn, maar wat de maatschappij van ze maakt. Schijnwereldige gevoelens worden als het ware dichtgeschroefd, verkrampen en gepoetst op ons naar geschikt te maken voor onze omgang met de wereld, zoals als behelzen dat hun kind kreupel maken en verlammen om ze geschikt te maken voor hun technologische positie in het leven. Deze overtuiging verspreidt zonder veel moeite. Het wij in de kleuterschool en in de eerste klassen van het lager onderwijs kunnen concentreren in de doornigste omgeving van kleine kinderen. Kinderen geven hun aangeboren verhoedingsrecht, hun nieuwsgierigheid en droevigheid op. Je moet ze liefhebben en dat van ze gedaan te krijgen. Liefde is de weg die via het toestaan van dingen naar discipline voert en via discipline weer af te vaak naar zelfverraad.

Citaat uit: Afscheid van de seksualiteit, van Jos van Ussel.

Vanaf het ogenblik van de geboorte is de baby onderworpen aan de krachten van het geweld dat men liefde noemt, zoals dat met zijn vader en moeder het geval is geweest en daarvoor met hun ouders. Het gaat deze krachten er voornamelijk om baby's mogelijkheden grotendeels uit te roeien. Deze onderneming slaagt over het algemeen zeer wel. Tegen de tijd dat het nieuwe mensje vijftien is, zitten we met een schepseltje dat net is als wij zijn. Een half waanzinnig schepseltje, min of meer aangepast aan een krankzinnige wereld. Dat is de normaliteit waarin we leven. Wij richten elkaar heel effectief ten gronde door het geweld dat door moet gaan voor liefde.

Deze omvorming wordt op school voortgezet. Op school krijgen kinderen een grondige en snelle hersenspoeling, want zo niet zouden ze onze preken doorzien. Wij slagen er in er net zulke imbecielen van te maken als wij zijn, indien mogelijk met een hoog intelligentie-quotient. Het resultaat: de mensen zijn niet datgene waartoe zij door de natuur voorbestemd zijn, maar wat de maatschappij van ze maakt. Edelmoedige gevoelens worden als het ware dichtgeschroeid, verwrongen en geamputeerd om ons maar geschikt te maken voor onze omgang met de wereld, zoiets als bedelaars die hun kind kreupel maken en verminken om ze geschikt te maken voor hun toekomstige positie in het leven. Deze omvorming verloopt zonder veel moeite. Wat wij in de kleuterschool en in de eerste klassen van het lager onderwijs kunnen konstateren is de deerniswekkende kapitulatie van kleine kinderen. Kinderen geven hun aangeboren verbeeldingskracht, hun nieuwsgierigheid en dromerigheid op. Je moet ze liefhebben om dat van ze gedaan te krijgen. Liefde is de weg die via het toestaan van dingen naar discipline voert en via discipline maar al te vaak naar zelfverraad.

Zeden en straffen

1931

GG-NUM. 3 februari 1931

De wet moet groeien, de liefde NUM. 1978

1931

Kinderen van vandaag

Theo Sandfort, Bob Coenen, 1931

Arto de Klark,

J.J.P. Oudhuizer 26,

3721 KL. NULHUYEN,

(030) 793666.

Geciteerd uit:

Afscheid van de seksualiteit Jos van Ussel
Vriendschap Bram Buunk
Sekstant, nr. 4, mei 1985 NVSH

Literatuur:

Kinderen, volwassenen, seksualiteit	Jeugd en Samenleving, nr. 2, februari 1983
... en me vriendje houdt van mij	NVSH, 1977
Het geminachte kind	Guus Kuyer
Kinderindoctrinatieboek	Frances Vestin
Pedofiele relaties	Monique Moller, 1983
Om het fijne gevoel	Theo Sandfort, 1984
Paedophilie Heute	Hohmann
Paedophilie	Dr. F. Bernard
Pedofielen, in contact of conflict met de samenleving	Loes Rouweler-Wuts, 1976
Seksueel misbruik van kinderen en jonge adolescenten	Dr. W.H.G. Wolters, 1982
Een jongen met vier benen	Kees Verheul
Dokumentatiemap	Werkgroep SIR, Maastricht, 1985
Dokumentatiemap pedofilie	NVSH, 1973
Leeftijdgrenzen in de zedelijkheidswetgeving, bescherming of bedreiging?	NVSH, 1978
Het seksuele aspekt van pedofiele relaties: ervaringen van jongens	Drs. T. Sandfort, 1981
Waar ligt de grens?	
Zeden en straffen	Nat. Raad Maatschappelijk Werk, 1982
De wet kent grenzen, de liefde niet	COC-NVSH, 1 februari 1985.
Kinderen van vandaag	NVSH, 1978 Theo Sandfort, Rob Geensen, 1984

edit naam en adres

Uithooven 23 januari 1984